WYROK TRYBUNAŁU (siódma izba)

z dnia 21 lipca 2011 r.*

W sprawie C-284/10

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na mocy art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2010 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 czerwca 2010 r., w postępowaniu:

Telefónica de España SA

przeciwko

Administración del Estado,

TRYBUNAŁ (siódma izba),

w składzie: D. Šváby, prezes izby, J. Malenovský i T. von Danwitz (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: hiszpański.

rzecznik generalny: N. Jääskinen,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 19 maja 2011 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Telefónica de España SA przez J.A. Garcíę San Miguela y Oruetę, procurador, wspieranego przez M. Ferrego Navarretego, abogado,

— w imieniu rządu hiszpańskiego przez J.M. Rodrígueza Cárcama i M. Muñoza Péreza, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandesa i S. Gonçalvesa do Caba, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Brauna i G. Valera Jordanę, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 dyrektywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (Dz.U. L 117, s. 15).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Telefónicą de España SA (zwaną dalej „Telefónicą") a Administración del Estado w przedmiocie określenia przez Comisión del Mercado de Telecomunicaciones (komisję rynku telekomunikacyjnego, zwaną dalej „CMT") wysokości zobowiązań za rok 2000 z tytułu uiszczenia opłaty, do której zapłaty są zobowiązani posiadacze zezwoleń ogólnych i zezwoleń indywidualnych na świadczenie usług osobom trzecim.

Ramy prawne

Prawo Unii

Dyrektywa 97/13

3 Z motywu 1 dyrektywy 97/13 wynika, że przewidywała ona „całkowitą liberalizację telekomunikacyjnych usług i infrastruktury do dnia 1 stycznia 1998 r., z okresami przejściowymi dla niektórych państw członkowskich" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej dyrektywy poniżej].

4 Zgodnie z motywem 3 tej samej dyrektywy „należy ustanowić wspólne postanowienia ramowe dotyczące ogólnych i indywidualnych zezwoleń przyznawanych przez państwa członkowskie w dziedzinie usług telekomunikacyjnych".

5 W motywie 4 dyrektywy 97/13 wskazano, że „w zezwoleniach powinny być określane warunki służące osiągnięciu celów interesu publicznego z korzyścią dla użytkowników telekomunikacji" oraz że „uregulowania w sektorze telekomunikacji […] powinny uwzględniać potrzebę ułatwienia wprowadzania nowych usług i upowszechniania postępu technologicznego".

6 Motyw 5 omawianej dyrektywy stanowił, że dyrektywa ta „w konsekwencji w istotny sposób przyczyni się do wejścia na rynek nowych operatorów, w ramach rozwoju społeczeństwa informacyjnego".

7 Zgodnie z motywem 12 dyrektywy 97/13 „wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa w ramach postępowań dotyczących zezwoleń powinny być oparte na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriach".

8 Co się tyczy opłat i należności mających zastosowanie w postępowaniach dotyczących zezwoleń ogólnych, art. 6 tej dyrektywy stanowił:

„Bez uszczerbku dla świadczeń pieniężnych związanych ze świadczeniem usługi powszechnej zgodnie z załącznikiem, państwa członkowskie zapewnią, by wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa w ramach postępowań dotyczących zezwoleń miały na celu jedynie pokrycie kosztów administracyjnych związanych z wydawaniem, zarządzaniem, kontrolą i wykonywaniem obowiązującego systemu zezwoleń ogólnych. Opłaty te podlegają publikacji w sposób właściwy i wystarczająco szczegółowy, by umożliwić łatwy dostęp do informacji".

9 Co się tyczy opłat i należności stosowanych do zezwoleń indywidualnych, art. 11 tej samej dyrektywy stanowił:

„Państwa członkowskie zapewnią, by wszelkie opłaty nakładane na przedsiębiorstwa z tytułu postępowań dotyczących zezwoleń miały na celu jedynie pokrycie kosztów administracyjnych poniesionych w procesie udzielania, zarządzania, kontroli i stosowania odpowiednich indywidualnych zezwoleń. Opłaty związane z indywidualnym zezwoleniem są proporcjonalne do nakładu pracy i podlegają publikacji w odpowiedni i wystarczająco szczegółowy sposób, by umożliwić łatwy dostęp do informacji".

Dyrektywa 2002/20/WE

10 Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21) stanowi w motywie 31:

„Jakakolwiek stosowana opłata administracyjna winna odpowiadać zasadom systemu ogólnych zezwoleń. Przykładem sprawiedliwej, prostej i przejrzystej alternatywy dla takich kryteriów ustalania opłat będzie kryterium związane z obrotem. Podczas gdy opłaty administracyjne są bardzo niskie, opłaty obliczane według płaskiej skali lub opłaty obliczane częściowo na podstawie płaskiej skali, a częściowo przy zastosowaniu kryterium związanego z obrotem, powinny stanowić właściwe rozwiązanie".

11 Odnośnie do wspomnianych opłat administracyjnych art. 12 tej dyrektywy stanowi:

„1. Każda opłata administracyjna nałożona na przedsiębiorstwa świadczące usługi lub udostępniające sieć zgodnie z ogólnym zezwoleniem lub na rzecz którego [których] zostało ustanowione prawo użytkowania winna:

a) w całości odnosić się jedynie do kosztów administracyjnych, które byłyby poniesione przy zarządzaniu, sprawowaniu nadzoru lub wdrażaniu planu ogólnych zezwoleń, praw użytkowania i szczegółowych obowiązków, o których mowa w art. 6 ust. 2 […]; oraz

b) być nakładana na poszczególne przedsiębiorstwa w sposób obiektywny, przejrzysty i proporcjonalny, zmniejszając w ten sposób dodatkowe koszty administracyjne oraz bieżące opłaty.

2. Nakładając opłaty administracyjne, krajowy organ regulacyjny opublikuje corocznie bilans swoich administracyjnych wydatków oraz całkowitej sumy zebranych opłat. W razie wystąpienia różnicy pomiędzy całkowitą sumą zebranych opłat a wydatkami administracyjnymi należy zapewnić stosowne wyrównanie".

Prawo krajowe

12 Artykuł 71 Ley 11/1998 General de las Telecomunicaciones (ustawy ogólnej o telekomunikacji nr 11/1998) z dnia 24 kwietnia 1998 r. (BOE nr 99 z dnia 25 kwietnia 1998 r., s. 13909) (zwanej dalej „ustawą nr 11/1998") stanowi:

„Bez uszczerbku dla opłat, które można nakładać na operatorów w celu finansowania usługi powszechnej, stosownie do treści art. 39 oraz tytułu III, każdy posiadacz zezwolenia ogólnego lub zezwolenia indywidualnego na świadczenie usług osobom trzecim jest zobowiązany do uiszczenia na rzecz Administración General del Estado [administracji ogólnej państwa — administracja rządowa, centralna] opłaty rocznej, która nie może przekroczyć 0,2% przychodów brutto z tytułu użytkowania [sieci], przeznaczonej na pokrycie kosztów [CMT], w tym kosztów zarządzania, wynikających z funkcjonowania systemu zezwoleń indywidualnych i zezwoleń ogólnych ustanowionego niniejszą ustawą.

Dla celów powyższego akapitu przez przychody brutto rozumie się całość przychodów osiąganych przez posiadacza zezwolenia ogólnego lub zezwolenia indywidualnego z tytułu użytkowania sieci lub świadczenia usług telekomunikacyjnych objętych niniejszą ustawą.

Opłata ta jest opłatą roczną. Postępowanie dotyczące ściągania tej opłaty zostanie uregulowane w drodze rozporządzenia.

Dla celów powyższego akapitu Ley de Presupuestos Generales del Estado [ustawa o budżecie państwa] ustanawiać będzie corocznie, biorąc pod uwagę stosunek pomiędzy przychodami osiągniętymi z tytułu ściągniętej opłaty a kosztami poniesionymi z tytułu wydawania zezwoleń ogólnych i zezwoleń indywidualnych i kontroli korzystania z nich, procentową wielkość, którą należy zastosować wobec przychodów brutto z tytułu użytkowania osiąganych przez operatora, w granicach określonych w niniejszym artykule, w celu ustalenia wysokości opłaty.

Różnica pomiędzy przychodami w ten sposób prognozowanymi a przychodami rzeczywiście osiągniętymi zostanie wzięta pod uwagę dla celów obniżenia lub podwyższenia procentowej wielkości, którą ustali Ley de Presupuestos Generales del Estado w roku następnym. Celem jest osiągnięcie równowagi pomiędzy przychodami z tytułu opłaty a kosztami związanymi ze wspomnianą działalnością prowadzoną przez [CMT]".

13 Powyższy przepis został wdrożony przez Real Decreto 1750/1998, de 31 de julio, por el que se regulan las tasas establecidas en la Ley 11/1998, de 24 de abril, General de Telecomunicaciones (dekret królewski nr 1750/1998 z dnia 31 lipca 1998 r. w sprawie opłat ustanowionych ustawą nr 1750/1998) (BOE nr 205 z dnia 27 sierpnia 1998 r., s. 29227), którego art. 3–8 stanowią, co następuje:

„*Artykuł 3* Okoliczność podlegająca opłacie

Okoliczność podlegającą opłacie stanowi działalność prowadzona przez [CMT] służąca stosowaniu systemu zezwoleń ogólnych lub zezwoleń indywidualnych na świadczenie usług osobom trzecim.

Artykuł 4 Podmiot zobowiązany z tytułu opłaty

Zobowiązanymi z tytułu opłaty są osoby fizyczne lub prawne posiadające zezwolenia ogólne i zezwolenia indywidualne na świadczenie usług osobom trzecim.

Artykuł 5 Podstawa naliczenia opłaty

Podstawą naliczenia opłaty są przychody brutto z użytkowania [sieci] zafakturowane w danym roku, zgodnie z definicją zawartą w art. 71 ustawy [nr 11/1998].

Artykuł 6 Stawka opłaty

Początkową stawką obowiązującą jest stawka określona w trzecim przepisie przejściowym ustęp 1, dopóki nie zostanie ona zastąpiona stawką określoną przez obowiązujące w danej chwili przepisy.

Artykuł 7 Kwota opłaty

Kwotą opłaty jest kwota obliczona w wyniku zastosowania wobec podstawy naliczenia opłaty obowiązującej stawki opłaty określonej w poszczególnych obowiązujących Leyes de Presupuestos Generales del Estado.

Artykuł 8 Termin zapłaty

Opłata płatna jest w dniu 31 grudnia każdego roku.

Jednakże, jeżeli z przyczyn leżących po stronie posiadacza [zezwolenia] zezwolenie ogólne lub zezwolenie indywidualne wygaśnie przed dniem 31 grudnia, opłata ta jest płatna w dniu wygaśnięcia zezwolenia".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

14 Telefónica wniosła do Audiencia Nacional skargę sądowoadministracyjną na decyzje w sprawie określenia wysokości zobowiązań wydane w stosunku do niej przez CMT. Wyrokiem tego sądu z dnia 10 lutego 2004 r. skarga ta została oddalona ze względu na to, że istniał wyraźny związek pomiędzy stanem faktycznym podlegającym opłacie, którym było posiadanie zezwolenia ogólnego lub zezwolenia indywidualnego, a podstawą naliczenia opłaty, którą były przychody brutto uzyskane przez posiadacza

zezwolenia ogólnego lub indywidualnego. Od tego wyroku Telefónica wniosła skargę kasacyjną do Tribunal Supremo.

15 Uznawszy, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od wykładni dyrektywy 97/13, Tribunal Supremo postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy dyrektywa 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych, a dokładnie jej art. 6, zezwala na to, aby państwa członkowskie nakładały na posiadacza zezwolenia ogólnego obowiązek zapłaty opłaty rocznej naliczanej w oparciu o procentowy udział w przychodach brutto z użytkowania zafakturowanych w danym roku, nieprzekraczającej 0,2%, przeznaczonej na pokrycie kosztów funkcjonowania organu telekomunikacyjnego, w tym kosztów zarządzania, wynikających ze stosowaniem systemu zezwoleń indywidualnych i zezwoleń ogólnych, jak stanowi art. 71 [ustawy nr 11/1998]?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

16 Poprzez swoje pytanie sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy wykładni art. 6 dyrektywy 97/13 należy dokonywać w ten sposób, że sprzeczne z nim są uregulowania państwa członkowskiego, które ustanawiają opłatę nakładaną na posiadaczy zezwoleń ogólnych, naliczaną rocznie na podstawie przychodów brutto podmiotów zobowiązanych do jej zapłaty uzyskiwane z użytkowania i przeznaczoną na pokrycie kosztów administracyjnych związanych ze stosowaniem systemu zezwoleń ogólnych i zezwoleń indywidualnych.

17 W tym względzie na wstępie należy wyjaśnić, że choć uregulowania krajowe, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym, odnoszą się zarówno do posiadaczy zezwoleń ogólnych, jak i do posiadaczy zezwoleń indywidualnych, jednak wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wyłącznie wykładni postanowień dyrektywy 97/13 odnoszących się do opłat nakładanych na posiadaczy zezwoleń ogólnych.

18 Jak wynika z jej motywu 1 i motywów 3–5, dyrektywa 97/13 stanowi jeden ze środków służących wdrożeniu całkowitej liberalizacji usług telekomunikacyjnych i infrastruktury. W tym celu ustanawia ona wspólne ramy znajdujące zastosowanie do systemów udzielania zezwoleń mające znacząco ułatwić wejście na rynek nowych operatorów. Ramy te obejmują po pierwsze zasady dotyczące postępowania w sprawie udzielania zezwoleń i treści tych zezwoleń, a po drugie przepisy dotyczące natury, a także wymiaru obciążeń finansowych związanych z tymi postępowaniami, jakie mogą zostać nałożone przez państwa członkowskie na przedsiębiorstwa w sektorze usług telekomunikacyjnych (wyroki: z dnia 18 września 2003 r. w sprawach połączonych C-292/01 i C-293/01 Albacom i Infostrada, Rec. s. I-9449, pkt 35, 36; z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie C-85/10 Telefónica Móviles España, Zb.Orz. s. I-1575, pkt 20).

19 Wspólne ramy, których ustanowienie ma na celu dyrektywa 97/13, byłyby pozbawione skuteczności, gdyby państwa członkowskie mogły dowolnie określać obciążenia skarbowe ponoszone przez przedsiębiorstwa z tego sektora. Państwa członkowskie nie mogą zatem nakładać innych opłat z tytułu postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia niż przewidziane w tej dyrektywie (wyroki: z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie C-339/04 Nuova società di telecomunicazioni, Zb.Orz. s. I-6917, pkt 35; ww. wyrok w sprawie Telefónica Móviles España, pkt 21).

20 Opłaty te, zgodnie z motywem 12 dyrektywy 97/13, powinny być oparte na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriach. Ponadto nie mogą sprzeciwiać się celowi polegającemu na całkowitej liberalizacji rynku, która wymaga jego pełnego otwarcia na konkurencję (ww. wyroki: w sprawie Albacom i Infostrada, pkt 37; w sprawie Telefónica Móviles España, pkt 22).

21 Jeśli chodzi w szczególności o opłaty nakładane przez państwa członkowskie na przedsiębiorstwa będące posiadaczami zezwoleń ogólnych, art. 6 dyrektywy 97/13 przewiduje, że — oprócz świadczeń pieniężnych związanych ze świadczeniem usługi powszechnej — będą one służyć jedynie pokryciu kosztów administracyjnych związanych z postępowaniami dotyczącymi zezwoleń ogólnych.

22 Z brzmienia tego przepisu wynika, że opłaty te mogą pokrywać wyłącznie koszty związane z czterema rodzajami działań administracji, to znaczy wydawaniem, zarządzaniem, kontrolą i wykonywaniem obowiązującego systemu zezwoleń ogólnych.

23 Choć takie opłaty mogą pokrywać tak zwane ogólne koszty administracyjne, koszty te mogą jednak dotyczyć wyłącznie czterech rodzajów działań, przywołanych w punkcie poprzedzającym, a zatem wspomniane opłaty nie mogą obejmować wydatków związanych z innymi zadaniami, takimi jak ogólny nadzór sprawowany przez organ regulacyjny, w szczególności nadzór nad ewentualnymi przypadkami nadużycia pozycji dominującej. Sprawowanie tego rodzaju nadzoru nie należy do działań ściśle związanych z wykonywaniem zezwoleń ogólnych (zob. analogicznie, odnośnie do opłat nakładanych na podstawie art. 11 dyrektywy 97/13, wyrok z dnia 19 września 2006 r. w sprawach połączonych C-392/04 i C-422/04 i-21 Germany i Arcor, Zb.Orz. s. I-8559, pkt 32, 34, 35).

24 Ponadto zgodnie z samym brzmieniem art. 6 dyrektywy 97/13 opłaty nakładane na przedsiębiorstwa z tytułu postępowań dotyczących zezwoleń ogólnych muszą zostać opublikowane w sposób odpowiedni i wystarczająco szczegółowy, by umożliwić łatwy dostęp do informacji.

25 Artykuł 6 dyrektywy 97/13 nie przewiduje natomiast szczególnego sposobu określenia wysokości takiej opłaty ani sposobów jej pobierania.

26 Z powyższego wynika, że państwa członkowskie mogą nałożyć na posiadaczy zezwoleń ogólnych opłatę, taką jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, w celu finansowania działalności krajowego organu właściwego w sprawach zarządzania systemem zezwoleń ogólnych, której wysokość powinna być określona na podstawie obiektywnych, niedyskryminacyjnych i przejrzystych kryteriów.

27 Wynika z tego również, że taka opłata może pokrywać wyłącznie koszty wynikające z działań administracji, o których mowa w pkt 22 niniejszego wyroku. Wobec tego całkowite przychody uzyskiwane przez państwa członkowskie z tytułu omawianej opłaty nie mogą przekraczać całkowitych kosztów związanych z wykonywaniem zezwoleń ogólnych, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

28 Jednak wbrew temu, co twierdzi Telefónica w uwagach przedłożonych Trybunałowi, dyrektywy 97/13 nie można interpretować w ten sposób, że konieczne jest istnienie ścisłej korelacji między wysokością opłaty nałożonej na zobowiązany podmiot i kosztami, które zostały rzeczywiście poniesione przez wspomniany właściwy organ krajowy i odnosiły się do tego podmiotu w określonym czasie, gdyż żadne z postanowień dyrektywy 97/13 nie nakłada wymogu takiej korelacji.

29 W tym względzie należy wskazać, po pierwsze, że dyrektywa 97/13 ogranicza się do stwierdzenia, w art. 6 i 11, że opłaty nałożone na posiadaczy zezwoleń ogólnych i posiadaczy zezwoleń indywidualnych będą miały „na celu" jedynie pokrycie kosztów administracyjnych związanych, odpowiednio, z wydawaniem, zarządzaniem, kontrolą i wykonywaniem obowiązującego systemu zezwoleń ogólnych lub zezwoleń indywidualnych. Po drugie, należy zauważyć, że o ile art. 11 ust. 1 zdanie drugie wyraźnie przewiduje, iż wysokość żądanej opłaty powinna być proporcjonalna do ilości koniecznej pracy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych i-21 Germany i Arcor, pkt 39), o tyle art. 6 nie nakłada wymogu istnienia stosunku proporcjonalności między opłatą dotyczącą zezwoleń ogólnych udzielonych podmiotowi

zobowiązanemu do jej uiszczenia i ilością pracy koniecznej przy wydawaniu, zarządzaniu, kontroli i wykonywaniu tych zezwoleń na rzecz tego podmiotu.

30 Wniosek ten potwierdza zresztą art. 12 dyrektywy o zezwoleniach, który — chociaż ratione temporis dyrektywa ta nie ma zastosowania w sprawie przed sądem krajowym — w ust. 1 lit. b) przewiduje, że opłaty administracyjne związane ze stosowaniem systemu zezwoleń ogólnych są nakładane na poszczególne przedsiębiorstwa w sposób proporcjonalny. Oznacza to, że przewidziane w art. 12 dyrektywy o zezwoleniach kryterium proporcjonalności odnosi się do rozłożenia kosztów administracyjnych pomiędzy zobowiązane podmioty, nie zaś do stosunku między opłatą dotyczącą zezwoleń ogólnych i ilością koniecznej pracy.

31 W odniesieniu do kwestii, czy państwa członkowskie mogą określić — jak ma to miejsce w wypadku przepisów, których dotyczy postępowanie przed sądem krajowym — wysokość tej opłaty w oparciu o dochody brutto z użytkowania uzyskiwane przez podmioty zobowiązane, należy stwierdzić, po pierwsze, że jak wskazały rządy hiszpański i portugalski oraz Komisja w swoich uwagach przedłożonych Trybunałowi na piśmie, chodzi o kryterium obiektywne, przejrzyste i niedyskryminacyjne. Po drugie, jak wskazuje Komisja, to kryterium określenia wysokości opłaty nie pozostaje bez związku z kosztami ponoszonymi przez właściwy organ krajowy.

32 W tych okolicznościach dyrektywa 97/13 nie może sprzeciwiać się określaniu przez państwa członkowskie wysokości opłaty z tytułu art. 6 tej dyrektywy w oparciu o przychody brutto podmiotów zobowiązanych uzyskiwane z użytkowania.

33 Taka wykładnia znajduje zresztą potwierdzenie w motywie 31 dyrektywy o zezwoleniach, zgodnie z którym wysokość obrotu może stanowić sprawiedliwe, proste i przejrzyste kryterium rozłożenia takiej opłaty między posiadaczy zezwoleń ogólnych.

34 W odniesieniu do kwestii, czy państwa członkowskie mogą nałożyć na posiadaczy zezwoleń ogólnych opłatę roczną przeznaczoną na pokrycie kosztów administracyjnych, należy wskazać, że na posiadaczy zezwoleń ogólnych może zostać nałożona opłata służąca pokryciu — oprócz kosztów administracyjnych wydania zezwolenia ogólnego — kosztów administracyjnych związanych z zarządzaniem, z kontrolą i ze stosowaniem zezwolenia w okresie jego obowiązywania. Dotyczy to kosztów związanych z działaniami, które co do zasady są wykonywane w sposób ciągły po udzieleniu zezwolenia ogólnego. Wobec tego art. 6 dyrektywy 97/13 nie może sprzeciwiać się nałożeniu na posiadaczy zezwoleń ogólnych okresowej opłaty przeznaczonej na pokrycie kosztów administracyjnych związanych z postępowaniami dotyczącymi zezwoleń ogólnych, takiej jak opłata będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym.

35 W świetle ogółu powyższych rozważań na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, że wykładni art. 6 dyrektywy 97/13 należy dokonywać w ten sposób, iż nie są z nim sprzeczne uregulowania państwa członkowskiego, które ustanawiają opłatę nakładaną na posiadaczy zezwoleń ogólnych, naliczaną w okresach rocznych i w oparciu o przychody brutto podmiotów zobowiązanych uzyskiwane z użytkowania, mającą na celu pokrycie kosztów administracyjnych związanych z postępowaniami dotyczącymi wydawania, zarządzania, kontroli i wykonywania tych zezwoleń, o ile całkowite przychody uzyskane przez państwo z tytułu takiej opłaty nie przekraczają tych całkowitych kosztów, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

W przedmiocie kosztów

36 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (siódma izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 6 dyrekbtywy 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych przepisów ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji [zezwoleń] w dziedzinie usług telekomunikacyjnych należy dokonywać w ten sposób, iż nie są z nim sprzeczne uregulowania państwa członkowskiego, które ustanawiają opłatę nakładaną na posiadaczy zezwoleń ogólnych, naliczaną w okresach rocznych i w oparciu o przychody brutto podmiotów zobowiązanych uzyskiwane z użytkowania, mającą na celu pokrycie kosztów administracyjnych związanych z postępowaniami dotyczącymi wydawania, zarządzania, kontroli i wykonywania tych zezwoleń, o ile całkowite przychody uzyskane przez państwo z tytułu takiej opłaty nie przekraczają tych całkowitych kosztów, czego zbadanie należy do sądu krajowego.

Podpisy